

AMO A ICH FAMILY BIZNIS.
NOVÝ ALBUM JEDNEJ
Z NAJPOZORUHODNEJŠÍCH
SLOVENSKÝCH HIPHOVÝCH
KAPIEL. A TIEŽ ZÁMIENKA
PREHODIŤ NIEKOĽKO SLOV, FRÁZ
A ZAUJÍMAVOSTÍ (ČÍTAJ ROZHовор).
NAVÝŠE, KEĎ PRESSDAY V STREDE
KONCERTNEJ ŠNÚRY JE CELKOM
SLUŠNÉ VZRÚŠO, SKORO AKO
VRCHOLOVÝ ŠPORT.

KONEČNE TO NEKONČÍ

ZAJTRA V ŠTÚDIU

TEXT TOMÁŠ „SMOET“ PROKOPČÁK (ARTATTACK.SK) FOTO BORIS NÉMETH

Ako sa vám páčil Aurel?

O: Rytmus je fešáčik, s tou platiou nad hlavou mu to sekne.

Vy a ceny, zobrať by ste ho?

O: Prečo nie.

M: Tento rok boli celé tie nominácie nejaké divné. Ale pri všetkej úcte, je to predsa len Cena Akadémie, čiže je to nejaká „profesionálna cena“.

O: Prestíž.

M: Nechcem pritom, samozrejme, znevažovať ceny, ktoré ti dávajú ľudia, len to je iný druh cien. Aurel by mal byť o tých viac zasvätených. Ja by som to zobrať, nemám s tým problém. Je to tiež istá satisfakcia.

Viktor Hazard: Minulý rok sme boli nominovaní a ani sme tam nešli, toto je typ ceny, ktorá je mi ukradnutá.

Beží vám šnúra, ako stihate?

O: Sme presne v polke. Okolo toho vlastne nie je nič, iba ak súkromné...

M: Podľa mňa je práveže okolo toho najviac, ale všetko to rieši niekto iný. Pomáhajú nám chalani z Kuul Fabrik. Bežný koncert je totiž taký, že musíš vlačiť všetko možné a my teraz nič nenosíme, možno Viktor – odpojí a zapojí vlastný mix.

Presunulo sa to do tej polohy profesionalizmu?

O: Absolútne.

Aký je teda rozdiel v porovnaní so stavom, povedzme, dva roky dozadu?

O: Z našej strany tam bola profesionalita vždy, vždy sme sa snažili robíť hudbu a záležalo len od miesta, kde sme hrali. Keď sme hrali na druhom konci Slovenska a nestíhali sme zvukovku, tak sme ju nedali. Snažili sme sa ju urobiť počas koncertu nejakými hajpmi, že „je je a jou jou, sme tu“.

M: Je to lepšie. Aj s promotérmi, pretože teraz je rapová vlna a oni si chcú do klubu zavolať živý rap, lebo im to pritiahne ľudí. Len tomu nie vždy prispôsobia sál a zvuk. Už sa ale nestáva, že niekam prídeš a ešte 20 minút pred koncertom zháňas mikrofón. Je vidno, že keď ľudia niečo čakajú, tak do toho aj niečo dajú.

Stáva sa ešte, že sa nevyplati honoráre?

VH: Nestáva.

O: Neviem, či to je tým, že hip-hop je viac trend ako pred nejakou dobou. Ale stali sa nám aj také veci, že sme boli hrať niekde v Čechách a promoter nám vlastne nezaplatal nič. Ale stalo sa aj naopak, že sme niekde vlastne nemohli zahrať a značnú časť honoráru nám vyplatili.

M: Sa promotéri nedohodli medzi sebou a dali dva silné koncerty naraz vedľa seba, čo sa nemohlo zaplniť.

Na skladbe Počúvaj mal sú AMO vs. hejteri. Nevyčerpateľná téma?

VH: Proste hiphopové skupiny majú vela hejterov, takže sa to ľahko vynecháva z textov.

M: Ten refrén sme urobili v štýle I.Co. Lenže málokto to postrehol, takže sa to trochu minulo, ale dobrá vec....

O: Pre všetkých hejterov – aby ste vedeli – I.Co. je najväč!

M: To nemalo byť niečo proti nim.

O: Ono to vzniklo strašne spontánne, ja som išiel na hajzel a Viktor tú melódii zahral na klávesoch a jak som sa vysrel, tak sme s ním vymysleli ten drbnutý refrén.

M: Tak vzniká vela vecí, pretože Milan je na tom záchode fakt dlho.

O: Ked' serem a hrá mi refrén I.Co, tak ma napadajú najväčšie rýmy, vívííí!

Prečo ste si založili vlastné štúdio Zion 5?

O: Ovela viac času a priestoru.

M: A tá pohoda pri nahrávaní. Nemusíš donáhrávať pesničku a byť v štúdiu do rána do šiestej, pretože máš zaplatené štúdio a vieš, že máš len toľko a toľko hodín. Čo je bežné, pretože takto sme nahrávali my i všetci ostatní a nie je to bohviečo. Najlepšie je na tom to, že si môžeš povedať: chalani, dnes už fakt nie.

O: Bežne sa stalo, že sme si o desiatej, jedenastej povedali, že srať na to.

M: Keď vidíš, že za tie ďalšie dve hodiny aj tak nič nespraviš.

O: Radšej sa vyspat. Vypočuješ, zhodnotíš novými ušami a to, čo je zlé, dás preč.

Čiže väčšia sloboda?

M: Každý mal možnosť robiť skôr niečo iné, nie zabijať čas. Ale aj povedať si, že vieš čo, dnes fakt nie. Vieš, ako sa nahrávalo u Jazzyho, v noci. Pretože cez deň sa to nedalo zaplatiť. Pritom to nie je Jazzyho chyba, to nie je nikoho chyba, každá skupina si môže vybrať, že nebude nahrávať v noci. Ale takto to je ďaleko pohodnejšie.

O: To je akoby si bol dídej a nemal svoje gramce.

M: Poteší ťa, že hrávaš na iných gramcoch a keď máš lepšie, tak si ešte radšej. Ale keď máš svoje, tak si úplne najradšej.

VH: Úplne inde to posunulo, celý spôsob našej štúdiovej práce. Zrazu je to pohoda. Zion 5 je 100 metrov od môjho domu, čiže môžem vybehnúť, kedy len sa mi chce, domov na večeru. Family biznis.

Odstup medzi albumami je vyše roka, tak dľho ste na ňom pracovali?

O: Práveže nie, za to obdobie sme koncertovali a vytlačili z toho, čo sa dalo. Predtým, než sme vydali tento album, sme cítili, že aj do tých koncertov už toľko nechceme ísť. Už sme to mali opočúvané. Cítili sme tlak zvnútra kapely, že treba spraviť nejaký nový počin. A tento album, hádam s výnimkou jednej veci, potom vznikol v priebehu štyroch mesiacov.

M: Tak isto ako minule to odštartoval Viktorov mixtape. Začalo sa nahrávať, začali sme dávať dokopy nejaké skladby. Nabehl sme, a prečo teda neurobiť album.

VH: Pracovali sme na ňom tak pol roka, ale intenzívne až posledné dva-tri mesiace.

Ako prebieha to dávanie dokopy?

O: Písali sme texty a tých textov bolo veľa. Niektoré sa vôbec nedokončili. Všetci traja sme urobili strašné množstvo hudieb a potom sme povyberali tie, ktoré sa nám páčili najväč. Kebyže Viktor urobil hudbu a mne by sa nepáčila, tak by som do nej nenašiel text.

M: Väčšinou to bolo hlasovaním, 3:0 – tak sme napsali texty a už to išlo. Ale sú aj veci, ktoré máme nahrané so spevom, ale Milan (Opak – pozn. red.) napríklad nemal náladu napišť text, tak sa nenašiel. Neboli sme nútenci, že teraz máme štyri veci a musíme.

Opak, máš iný systém, keď robíš pre AMO a keď robíš pre cudzú kapelu?

O: Dá sa povedať, že áno. Pri tomto alume som robil finalizáciu na jeden iný stroj. Tá finalizácia zaberá oveľa viac času, trpezlivosti a energie. Ak keby som to robil pre niekoho iného, tak by to aj viac stalo, ale tým, že to robím pre seba, tak si z to logicky neúčtujem. Ale ja sa ľudí pytám, v akej kvalite to chcú. Napríklad prídu chlapci z H16, že chcú mixtape do cudzích mp3 inštrumentov, tak je jasné že drahý finalizer je zbytočne používať.

M: Nie je to tým, že by to ktorosi odflákol, ale keď berieš napríklad osiem kíl za hodinu a niekto príde, že nemá viac ako štyri...

O: Ja mu to nebudem robiť na tých strojoch, pretože by to nezaplatil.

M: Dávaš do toho svoj čas a námanu, svoje know-how – nie, že by si niekoho chcel a niekoho nechcel podporiť.

Vnímate to teda ako prácu?

O: Pozri, keď niekto rapuje a ja cítim, že to nie je ono, tak ako dobrý co-producer mu poviem, že počúvaj, nie, ešte raz. Takto sme pracovali aj my. Ja som pomáhal Moemu, on pomáhal mne. Ak som mal čosi štyrikrát nahrané a stále to nebolo ono, tak mi povedal: uvoľni sa, chod' si dať kávu alebo niečo a daj to s iným nasadením. Alebo keď sa čoś chytalo, tak mi povedal, že toto je ono, vypočuj si to celé a teraz to daj ešte lepšie.

Ako ten skút?

M: Poznáš tú vec, Výlet z Opiovho mixtape? To by si zaslúžilo lepší zvuk, a tak že ideme urobiť remix. Z toho vzniklo to „vždy som chcel žiť tam kde je teplo“ a ja som to teda nahrával a do toho Milan „v dolinách“ a nevedel, že ho nahrávam. Strašne sme sa smiali.

O: Vždy mi tu do toho pustil to „vždy som chcel žiť“ a ja som zajebal „v dolinách“. Totálne šialenie ujebu a nakoniec hovoríme, že nahrájte mi to a ono sa to už dávno nahrávalo.

Pri nahrávaní ste sa teda celkom slušne bavili.

O: Jasné. Aj sme sa hádali, skoro sme sa pobili – všetko ako má byť. Prepadi sme gamblerstu, všetko.

VH: Hej, my sa všeobecne stále bavíme. Je to cítit aj z tej hudby. _